

İlgili Kanun / Madde
5953 S. BİŞK/21

T.C
YARGITAY
9. HUKUK DAİRESİ
Esas No. 2025/7835
Karar No. 2025/9706
Tarihi: 09.12.2025

- **BASIN İŞ YASASINDA DÜZENLENEN YILLIK İZİN**
- **BASIN İŞ YASASINDA YILLIK İZİN SÜRELERİNİN HAFTA SAYISI OLARAK BELİRLENMİŞ OLDUĞU**
- **BASIN İŞ YASASINDA HAFTA HESABI BENİMSENDİĞİ İÇİN HAFTA TATİLLERİNİN YILLIK İZİN BELGELERİNDE YER ALAN İZİN SÜRELERİNDEN DÜŞÜLEMEYECEĞİ**

ÖZETİ: 5953 sayılı Kanun'da bir yıl çalışmak koşulu ile gazeteciye dört hafta tam ücretli izin verileceği düzenlenmiştir. 4857 sayılı İş Kanunu'nda (4857 sayılı Kanun) ise işçiye verilecek yıllık izin süreleri gün olarak düzenlendiği gibi Kanun'un 57/6 hükmünde yıllık ücretli izin süresine rastlayan hafta tatili, ulusal bayram ve genel tatil ücretlerinin ayrıca ödeneceği hükmü mevcuttur. Bu nedenle 5953 sayılı Kanun kapsamında yıllık ücretli izin hesabında 4857 sayılı Kanun'daki düzenlemenin aksine hafta hesabı benimsendiği için hükme esas alınan bilirkişi raporunda hafta tatillerinin yıllık izin belgelerinde yer alan izin sürelerinden düşülmesi hatalı olmuştur. Ayrıca davalı işverence sunulan yıllık izin belgelerinin büyük çoğunluğunun birleşen dava dosya içerisinde yer aldığı görülmüştür. Bu itibarla gerekirse bilirkişi raporu da aldırılarak asıl ve birleşen dava dosyalarındaki yıllık izin belgelerinin tamamının dökümü yapılarak hangi günlerde kaç gün izin kullanıldığı tek tek tespit edilmeli ve davacının kıdemine göre hak kazandığı yıllık izin süresinden

yıllık izin belgelerine göre yeniden tespit edilecek kullanılan izin günlerinin mahsubu ile ödenmeyen yıllık ücretli izin alacağı hesaplanmalıdır.

Bölge Adliye Mahkemesi kararı davalı vekili ile katılma yoluyla davacı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan ön inceleme sonucunda, temyiz dilekçelerinin kabulüne karar verildikten ve Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan rapor dinlendikten sonra dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

1. Davacı vekili asıl davaya ilişkin dava dilekçesinde; müvekkilinin 01.05.2003-10.07.2013 tarihleri arasında davalı işyerinde 5953 sayılı Basın Mesleğinde Çalışanlarla Çalıştıranlar Arasındaki Münasebetlerin Düzenlenmesi Hakkındaki Kanun (5953 sayılı Kanun) kapsamında gazeteci olarak çalıştığını, yeniden yapılandırma gerekçesi ile iş sözleşmesinin feshedildiğini, davacıya fesih tarihinden bir yıl sonra kısmi ödeme yapılmış olup bakiye alacakların tahsili için bu davanın açıldığını, 5953 sayılı Kanun'un 14. maddesi gereği gazetecilerin ücretlerinin peşin ödenmesi gerektiğini, müvekkilinin ücretleri gecikmeli ödendiğinden peşin ödenmeyen ücretlerin geçecek her gün için %5 fazlasıyla ödenmesi gerektiğini, yıllık ücretli izin alacağının tam ödenmediğini, ödenmeyen ücret alacakları olduğunu iddia ederek kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, yıllık ücretli izin, süresinde ödenmeyen ücret alacağının %5 fazlalığı, fazla çalışma, hafta tatili ile ulusal bayram ve genel tatil ücret alacakları ile işlemiş günlük %5 fazlalıklarının ve noter ihtarname masrafının davalıdan tahsiline karar verilmesini talep etmiştir.

2. Davacı vekili 13.06.2018 tarihli birleşen dava dilekçesinde; ücretin geç ödenmesinden kaynaklı %5 fazla alacağın ödenmesi talebiyle başlatılan Küçükçekmece 2. İcra Müdürlüğünün 2018/6248 Esas sayılı icra takip dosyasına yapılan itirazın iptali ile fazla çalışma ve ulusal bayram ve genel tatil ücreti alacakları ile %5 fazlalıklarına ilişkin başlatılan Ankara 25. İcra Müdürlüğünün 2014/21209 Esas sayılı icra takip dosyasına yapılan itirazın iptaline karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP

Davalı vekili cevap dilekçesinde; davacının iş sözleşmesinin karşılıklı anlaşma ile sona erdiğini, ibraname ve feragatname imzaladığını, taleplerin zamanaşımına uğradığını, fazla çalışma yaptı ise ödemelerini aldığını, davacının ödemelerini aldıktan uzun bir süre sonra ödemelerin geç yapıldığını iddia etmesinin hayatın olağan akışına aykırı olduğunu savunarak davanın reddini istemiştir.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile; Bölge Adliye Mahkemesince verilen 22.02.2023 tarihli kaldırma kararı sonrası yapılan yargılamada, davacının iş sözleşmesinin tazminat gerektirmeyecek şekilde feshedildiğinin kanıtlanamadığı, banka kanalı ile ödenen kıdem ve ihbar

tazminatları ile yıllık ücretli izin tutarının hesaplanan alacaklardan mahsup edildiği, tanık beyanlarına göre fazla çalışma ile ulusal bayram ve genel tatil ücreti alacakları olduğunun tespit edildiği, ücret, ulusal bayram ve genel tatil ile fazla çalışma ücreti alacaklarının %5 fazlasına ilişkin Yargıtayın yerleşik içtihatları doğrultusunda %95 oranında indirim yapılmasının uygun görüldüğü gerekçesiyle asıl ve birleşen davanın kısmen kabulüne karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davalı vekilince istinaf başvurusunda bulunulması üzerine Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda tarih ve sayısı belirtilen kararı ile; 5953 sayılı Kanun'a tâbi çalışanlar için öngörülen, gününde ödenmeyen alacakların günlük %5 fazlası ile ödenmesine yönelik kanun maddesinin, Anayasa Mahkemesinin 2019/48 Esas, 2019/74 Karar sayılı kararı ile iptal edildiği, kaldırma kararı ile de bu husus belirtildiği hâlde İlk Derece Mahkemesince dikkate alınmaksızın karar verildiği, %5 fazlaya ilişkin taleplerin reddi gerektiği, bu nedenle ret kararı verilen miktarlar yönünden davalı lehine vekâlet ücretine hükmedilmediği, yine davacının 5953 sayılı Kanun'a tâbi olarak çalıştığı dikkate alındığında, davaya konu alacak kalemlerine yasal faiz uygulanması gerektiği, bu yönden de davalı itirazının yerinde olduğu, hükme esas alınan bilirkişi raporlarında belirlenen fazla çalışma ile ulusal bayram ve genel tatil alacakları hususunda tespit edilen tutarlardan %30 oranında indirim uygulandığı ve davacı vekilinin ıslah dilekçesinde belirttiği bu alacak kalemlerine yönelik asıl dava ile talep edilen kısımların asıl davada, bu miktarı aşan tutarların ise birleşen davada hüküm altına alındığı gerekçesiyle davalı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü ile İlk Derece Mahkemesi kararının ortadan kaldırılmasına ve yeniden esas hakkında hüküm kurulmak suretiyle asıl ve birleşen davanın kısmen kabulüne karar verilmiştir.

V. TEMYİZ

A. Temyiz Sebepleri

1. Davacı vekili temyiz dilekçesinde;
 - a. İşverenin ibra edilmediğini, ibranamenin geçerli olmadığını,
 - b. Yıllık ücretli izin alacağının 5953 sayılı Kanun'un 21. maddesi gereğince 6 hafta üzerinden ve 29. maddesi gereğince iki katı tutarında hesaplanarak ödenmesi gerektiğini,
 - c. İşverene 03.03.2014 tarihinde tebliğ edilen ihtarname ile alacakların talep edildiğini ve ana paraların faizleriyle birlikte ödenmesi gerektiğini ancak davacıya faiz ödemesi yapılmadığını,
 - d. Dava tarihi itibarıyla Anayasa Mahkemesi kararının uygulanmaması gerektiğini, müvekkilinin ücretleri geç ödendiğinden her gün %5 fazlasıyla ödenmesi gerektiğini, Anayasa Mahkemesi kararı ve Yargıtay karar değişikliğine bağlı olarak ret vekâlet ücreti ve yargılama giderinin müvekkiline yükletilmemesi gerektiğini,

e. Müvekkilinin idari amir değil gazeteci olduğundan fazla çalışma ile ulusal bayram ve genel tatil ücreti alacaklarının ilk karardaki gibi hüküm altına alınması gerekirken daha düşük miktarlara hükmedildiğini,

f. Davacının Sosyal Güvenlik Kurumu hizmet döküm cetvelinde tüm çalışma yaşamının basın iş kolunda geçtiğinin görüleceğini ileri sürmüştür.

2. Davalı vekili temyiz dilekçesinde;

a. Davacının kıdem ve ihbar tazminatları ile yıllık ücretli izin alacağının eksiksiz ödendiğini, ibraname ve feragatname doğrultusunda bakiye alacağı kalmadığını kabul ettiğini,

b. İhbar tazminatı hesabında gelir vergisi oranının yanlış uygulandığını,

c. İhtarnameye hangi alacak için ne miktar talep edildiği belirtilmediğinden işverenin temerrüde düşürülmediğini, faizlerle ilgili hükmün hatalı olduğunu,

d. Davacının üst düzeyde amir pozisyonunda çalışan olduğu için çalışma saatlerini kendisinin belirleyebilecek durumda olduğunu, sözleşmede fazla çalışmanın ücrete dâhil olduğunun kabul edildiğini, banka kanalı ile fazla çalışma ücretlerinin ödendiğini,

e. Davacının hangi tarihten itibaren meslekte 10 seneyi doldurduğunun araştırılmadığını, ayrıca davacının sadece 72 gün izin kullandığının kabulü ile hüküm tesis edildiğini; ancak dosyada yer alan yıllık izin belgeleri dikkate alındığında basit bir hesaplama ile dahi davacının en az 200 gün yıllık izin kullandığının sabit olduğunu,

f. Davacının ödenmeyen ulusal bayram ve genel tatil ile hafta tatili alacağı da bulunmadığını, fazla çalışma alacağının mükerrer ödemeye sebep verecek şekilde hatalı hesaplandığını,

g. Reddedilen miktar yönünden hesaplanan davalı lehine verilecek vekâlet ücretinin eksik hesaplandığını ileri sürmüştür.

B. Değerlendirme ve Gerekçe

Uyuşmazlık, davacının bakiye kıdem ve ihbar tazminatları ile yıllık ücretli izin alacağının bulunup bulunmadığı, yıllık ücretli izin alacağının hesabı, fazla çalışma ile ulusal bayram ve genel tatil ücreti alacakların ispatı ve hesaplanması ile bu ücretlerin %5 fazlalıklarına hak kazanılıp kazanılmadığı, faiz ve vekâlet ücreti noktalarında toplanmaktadır.

1. Tarafların iddia, savunma ve dayandıkları belgelere, uyuşmazlığın hukuki nitelendirilmesi ile uygulanması gereken hukuk kurallarına, dava şartlarına, yargılamaya hâkim olan ilkelere, ispat kurallarına ve temyiz olunan kararda belirtilen gerekçelere göre davacı vekilinin tüm, davalı vekilinin aşağıdaki paragrafların kapsamı dışındaki temyiz itirazları yerinde görülmemiştir.

2. Taraflar arasında yıllık ücretli izin alacağının hesabı noktasında uyuşmazlık bulunmaktadır.

5953 sayılı Kanun'un "Yıllık ücretli izin" başlıklı 21. maddesi şöyledir;

"Günlük bir mevkutede çalışan bir gazeteciye, en az bir yıl çalışmış olmak

şartıyla, yılda dört hafta tam ücretli izin verilir. Gazetecilik mesleğindeki hizmeti on yıldan yukarı olan bir gazeteciye, altı hafta ücretli izin verilir. Gazetecinin kıdemi aynı gazetede hizmetine göre değil, meslekteki hizmet süresine göre hesaplanır.

Günlük olmayan mevcutelerde çalışan gazetecilere her altı aylık çalışma devresi için iki hafta ücretli izin verilir. Yıllık ücretli izinlerin hesabında bu Kanunun 1 inci maddesindeki "Gazeteci" tabirine girenlerin kıdemleri, iş akdinin devam etmiş veya fasılalarla yeniden inikat etmiş olmasına bakılmaksızın, gazetecilik mesleğinde geçirdikleri hizmet süresi nazara alınmak suretiyle tesbit edilir.

İzin hakkından feragat edilemez.

"Dosya kapsamında hükme esas alınan bilirkişi raporunda davacının mesleki kıdeminin on yıldan fazla olması nedeniyle altı hafta izne hak kazandığı, ibraz edilen yıllık izin belgelerinden hafta tatili günleri düşüldükten sonra 72 günlük belge bulunduğu, davacının kıdemine göre hak kazandığı 420 günden mahsubu ile bakiye 348 gün için hesaplama yapıldığı açıklanarak ibranamedeki miktar da mahsup edilerek ödenmeyen yıllık ücretli izin alacağı hesaplanmıştır.

5953 sayılı Kanun'da bir yıl çalışmak koşulu ile gazeteciye dört hafta tam ücretli izin verileceği düzenlenmiştir. 4857 sayılı İş Kanunu'nda (4857 sayılı Kanun) ise işçiye verilecek yıllık izin süreleri gün olarak düzenlendiği gibi Kanun'un 57/6 hükmünde yıllık ücretli izin süresine rastlayan hafta tatili, ulusal bayram ve genel tatil ücretlerinin ayrıca ödeneceği hükmü mevcuttur. Bu nedenle 5953 sayılı Kanun kapsamında yıllık ücretli izin hesabında 4857 sayılı Kanun'daki düzenlemenin aksine hafta hesabı benimsendiği için hükme esas alınan bilirkişi raporunda hafta tatillerinin yıllık izin belgelerinde yer alan izin sürelerinden düşülmesi hatalı olmuştur. Ayrıca davalı işverence sunulan yıllık izin belgelerinin büyük çoğunluğunun birleşen dava dosya içerisinde yer aldığı görülmüştür. Bu itibarla gerekirse bilirkişi raporu da aldırılarak asıl ve birleşen dava dosyalarındaki yıllık izin belgelerinin tamamının dökümü yapılarak hangi günlerde kaç gün izin kullanıldığı tek tek tespit edilmeli ve davacının kıdemine göre hak kazandığı yıllık izin süresinden yıllık izin belgelerine göre yeniden tespit edilecek kullanılan izin günlerinin mahsubu ile ödenmeyen yıllık ücretli izin alacağı hesaplanmalıdır.

Belirtilen yönler göz önünde bulundurulmadan yazılı şekilde hüküm tesisi bozmayı gerektirmiştir.

VI. KARAR

Açıklanan sebeplerle;

Temyiz olunan Bölge Adliye Mahkemesi kararının BOZULMASINA,
Peşin alınan temyiz karar harcının istek hâlinde ilgililere iadesine,
Dosyanın kararı veren Bölge Adliye Mahkemesine gönderilmesine,
09.12.2025 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.